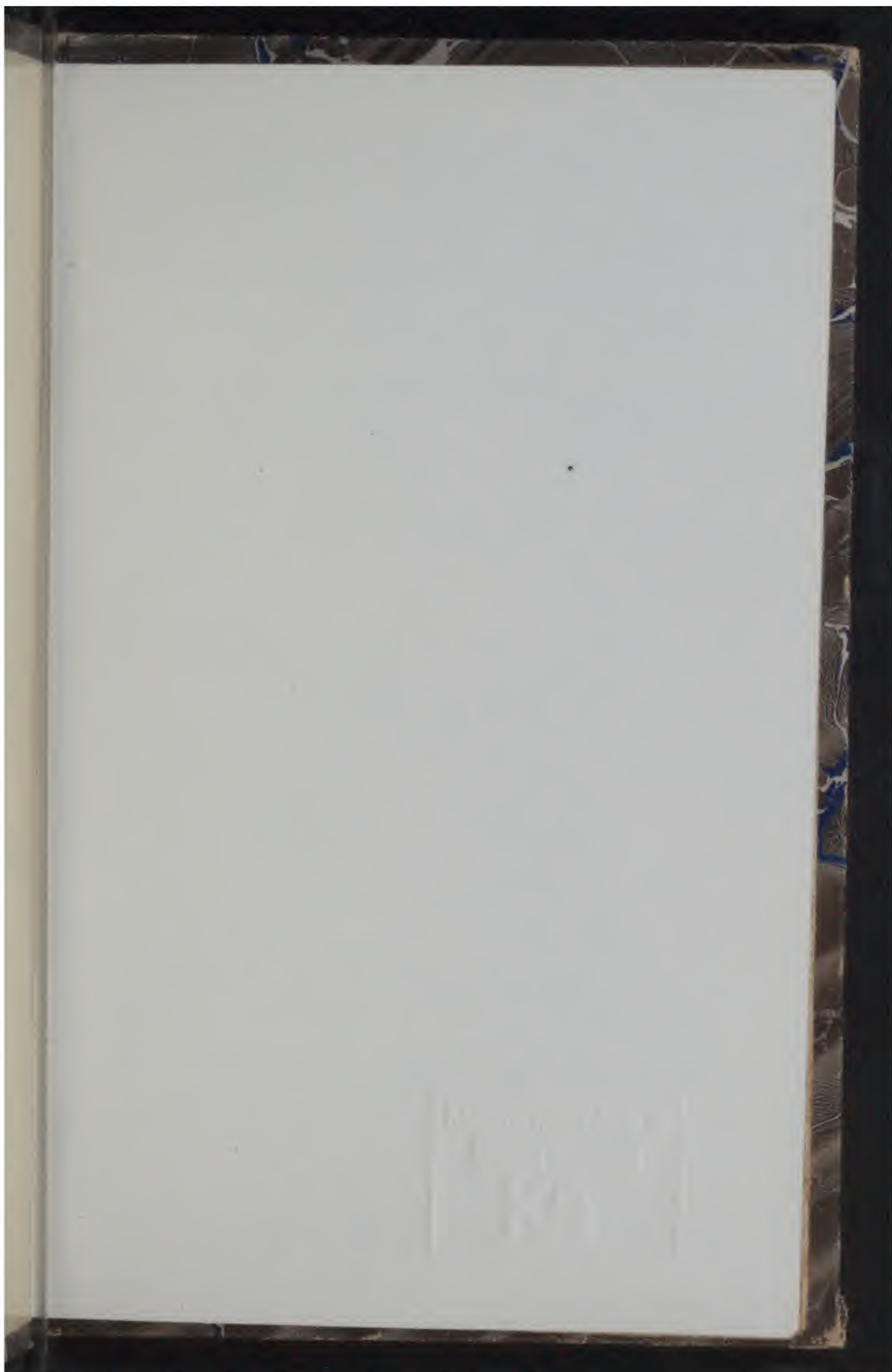

Kort-bondige Gebeeden,

Bestaande in

On-verdoolde Herts-toghten,

VOOR

Den verdoolden Zondaars uytgestort, om uyt den Wegh van Doolingen te raecken: Dat God aan haar, aan my, en wie het zy, vergun.

Beschreven en berijmt;

DOOR

——— *Deus exorabilis ille est,*
Si modo præsentes viderit ille preces. Propert. Lib.2.

TOT UTRECHT,
Gedruckt by JOHANNES RIBBIUS. Anno 1669.

KONINKLIJKE

Kort-bondige Gebeeden,

Bestaande in

On-verdoolde Herts-toghten,

VOOR

Den verdoolden Zondaars uytgestort, om uyt den Wegh van Doolingen te raecken: Dat God aan haar, aan my, en wie het zy, vergun.

't Eerste Bee-gevley.

Zoeckt d' Hulpe Gods in uwe dooling *aen,*
Wilj' onverdoold *het Hemelrijck ingaen.*

Erlosser! die om ons' verlossingh' hebt geleden,
Het bitterst dat men lijd van alle bitterheden,
Ik stord, en buygh met all' mijn *Dool-ombergers* my,
T'hans voor uw voeten neer, en bid u om de Ly

Dien gy zoo bitter lee, aan't lijdend Kruys gehangen,
Verloſt ons uyt den *dool* van s' werelds yd'le gangen,
(Dien op den bergh, vertoont, u Zathan oyt voor hiel,
Tot een bekoringhe uws noyt verdoolde ziel)
Om dat wy mogen *Ongedoold* hier namaals komen,
Daar boven in uw rijck by d'*Ongedoolde* vromen,
Die on-ophouwdelijck door alle Eewen heen,
Uw' goedheyd, en uw naam op halen, anders geen.

Het tweede Gevley.

Om te bekomen verloſſingh onſer Vyanden, die ons inwendigh, en uit wendigh doen *Dwalen* en *Doolen om* s'werelds yd'len *bergh.*

Dat God ons' aller toe-vlucht zy,
In all' ons' doolend' leet, en ly.

WIe ſal mijn zondig Menſch onbinden mijne ſonden?
Daar ik, *verdoold*, ſo hecht, als vaſt aan ben gebondẽ,
Alkenner! die mijn hert en nieren heel doorboord,
En kennis draaght van al het geen mijn ſiel bekoord;
Aanſiet, bid ick, hoe my de *Doolingen* omringen,
Die my, *Verdoolden* menſch, hoe lang hoe meer beſpringẽ.
Verſterrckt door uwe kracht de krankheên mijner ſiel,
Verdrijft den helſchen Draak, die ons volgt op ons' hiel,
Om te verſcheuren ons, ey laat uw' goedheyd neygen,
Die door uw goedheyd ons gemaackt hebt als uw eygen,
Dat bidd ik u mijn God! om dijnen ſoeten Naam
Uyt gronds mijns hert en ſiel, met bey mijn handen t'ſaam.

Het derde Geſmeeck.

Om d'onverdoolde wijsheyd *Gods*
Ter Saligheyd te bekomen.

Hy

Hy doold, en ſit, als in een donk're nacht,
Wie Godes woord, en wijſheyd niet betracht.

O Wijsheyd ſonder end! gun my alleen te weten
Waar door ik u behaagh, en noyt kom te vergeeten,
Geen kennis wenſch ik meer, uw wijsheyd maeck' ons wijs,
En ley ons *Onverdoold* in't eewigh Paradijs,
Daar wy uw' heyl'gen naam verhoopen te verheffen,
Dien wijsheyd *Onverdoold* in volheyd aan te treffen,
In volheyd, die aanelck vol uit doen blijcken ſal,
Hoe d'aardſche wijsheyd is, by s'hemels, niet mendal.

Het vierde Gebed.

Dat God Almachtigh tot glory zijne naam ons wil *Ontdoolen*, en verſterr'ken in all' ons' doen woorden en werrken,

God! die daer is ons' aller maght en ſteunſel;
Moet zijn ons' aller kraght en leunſel.

MYn herte kenner, God! die grondigh yders werr'ken
En nieren ſijn bekend, wild mijnen geeſt verſterrken
In't geen dat ſtrecken magh tot nederingh uws naam;
Ey Heer! dat ik in all's het wit uws wille raam,
My noyt verheffende van't geen ik heb verkreegen,
Ten overvloedelixſt door uw genaa en Zegen.
Gun dat mijn werrken ſteets, ſo als mijn woorden ſijn,
Om dat ſy mogen van haar geven ſulcken ſchijn,
Dien elck verlichten magh, en brengen tot den vader,
Waar heen ik ſmeek' uw' licht, verlichten wil te gader
Wie *om* des *weerelds bergh, verdoold* in duyſternis,
Tot noch toe dwaalt, en niet te recht gekomen is.

Het vijfde Ghevley.

Om een *Onverdoolde* kennis zigh ſelfs, ter liefde Gods, met d'Eewighe Zaligheyd hier naamaals te bekomen,

Wie s'Heeren rechte wegen in wil ſlaan,
Die roep ootmoedelijck ſijn wijſheyd aan.

O Eewigh ware licht, geeft my de ware kennis;
Waar door ik u alleen beken, en alle ſchennis
Zoo van my weer, dat ik u hier behagen magh,
En naamaals eewigh vier met ootmoed en ontſagh.
In uw iſt al; wat ik begeer, of moght verlangen,
Ey! wil mijn ſwackheyd Heer met uwe min vervangen;
De *Doolingh* mijner ziel geneſen door genaa
Uws milde goedigheyd, dies ſy noyt onder gaa,
Te duur van u gekoft door zoo veel bloeds vergietingh,
Als tranen uyt geſtort tot onſer heyls genietingh.
Geeft ons d'eenvoudigheyd met ſulken vaſten geeſt,
Die naar uw wille ſchoeyd op een volmaackte leeſt,
Tot uwer glory-glans, in aller Eewigheden:
Dat noyt mijn hert gehecht ſy aan de ydelheden,
Waar door ik van u God moght werden af geleyd,
In den *Verdoolden* poel van alle duyſterheyd.

Het ſeſde Gheſmeeck.

Dat God ons wil beſchermen uyt meedoghen en uyt min, om het geweld van d'hellenaars t'onkomen, tegens't licht *Doolend* menſdom; zoo loos, als vinnigh ingenomen.

Wie

Wie naar Gods liefde traght,
Vermant de Helſche maght.

HA lieffelixſte *Lam*! die aan het Kruys wouw hangen
Met err'men uit gereckt, om ons daar in te vangen:
Wy bidden om de min, daar gy ons mee bemind,
Er'berremt, en om erremt (o! Eenighſte Gods Kind!
Ons in uw' erremen, op dat geen helſche gaſten,
Daar zy om trachten ſteets, ons komen aan te taſten.
Om ons *verdoolden* menſch te trecken van uw min,
Hoe dat gy minn'lijck meer ons nood ten Hemel in;
Alwaar een Eewigh maal bereyd is voor den geenen,
Die om haar ſonden hier uyt enkel liefde weenen.
Ey Heer! zoo ik u niet bemin ſoo gans en heel,
Gelijk ik ſchuldigh ben van't minſt tot meeſte deel,
Wil mijne ſwacke min met kraght uws min verſterr'ken,
Op dat ik uwen wil in alles uyt magh werr'ken;
En loven dijnen naam; daar gy gebenedijt
In volle Liefde zit, en ſelfs de Liefde zijt.

Het ſevende Bee-gevley.

Dat noyt geen *Doolende* begeerte, van s' weerelds y-dele beſittingh, ons ter verdoemenis doemen.

Ons' Eenighſte behoudenis
Op God alleen te bouwen is.

WIe hoed, en ſchut mijn ziel voor Zathans loſe lagen?
Daar hy haar daagh'lijkx mee, om s' werelds goed, komt plagen.
Ha zorger onſer eer! behoeder onſer ziel!
Bezorright, en behoed, daar ik om bid en kniel,

Al wat ter faligheyd ons beft zouw mogen ftrecken,
Vaaghd uit ons vuyl gemoed de vuyl *verdoolde* vlecken
Van al te graage luft naar s'werelds over-vloed.
Gun ik befit, en foo genieten magh het goed,
Dat het my noyt befit; gun foo veel, en niet meerder,
Als tot behoeftigheyd, of tot een nood-verweerder
In nood van nooden is, gun dat ik door gebreck
U noit verfaack, noch dat geen over-vloeyd bevleck
Of fmetten magh mijn ziel, dat bidd' ik u mijn Hoeder
Ter fuyv're liefde van uw alderliefste Moeder,
Die u foo lief, foo waard ter wereld heeft gebraght,
Als zuyver en volmaackt uw will' in all's betraght.
Lof, prijs, en eere moet haar eewigh van u komen,
Die eewig haar voor Maagd voor Moeder hebt genomen,
Voor Moeder, en voor Maagd, om dies het eenigh wit,
Van fuyverheyd in haar befat een reyn befit.

Het achtfte Gebeed.

Om vergiffenis (door fwacke *Doolinghen verdoold*) van God Almaghtigh te bekoomen. *&c.*

Smeeckt God d' Heer *om vergiffenis,*
Die onfer aller Heyland is.

HOe langh fal noch mijn fiel? *verdoold* in duyfterniffen,
Dien heyl haars beterfchap verfuymen, en vermiffen
Ach God! mijn D*oolingh* grof en groot, jaa over groot!
Wil niet gedachtigh fijn te plagen met een dood
Die noyt geen end en heeft, noch immer end kan vinden;
Ont bind my uit den band en boeyens die my binden;
Ik weet, ik ben, en blijf u fchuldigh door mijn fchuld,
Wat ik vergoe of doe, die winft my door geduld,
Door mildheyd, door gena; helpt Heer! geen doôn u lovẽ,

Noch

Noch't geen ter helle *Doold*, ſal prijſen u daar boven:
Waar men ſoo eewighlijk uw goedheyd looft en prijſt,
Als warelijk in all's u d'hoogſte eer bewijſt.

Het negende Bee-gevley.

Om *Onverdoold* Gods wet met vreeſe te behouwen, door boet tot beternis gekomen zijnde.

Wil imand wijs, en Zaligh weſen;
Die laat noyt God den Heer te vreeſen.

MYn ſchepsheer, God, die naar u beeld my hebt geſchapen
Ach laat u ſchepſel noit ſig een maal zo vergapē
Als meermaals is voor dees ſeer ſwarelijk genoegh,
En noch te veel geſchiet, maar gun dat ik eer vroegh
Mijn *Doolingh* door berouw, door ſtraf vermagh te boeten
Ik wil my nederigh neer werpen voor uw voeten,
Als Magdaleen wel eer in tranen uit geſtort,
Om dat ik met den band uws minne word om-gord
Wanneer mijn ſiel oyt moght dit lichaam hier verſetten
Tot dat den jonxſten dagh haar weer ſal intrompetten,
Dat wenſch ik uyt mijn hert, ter eeren uwe Naam;
Vermaackt in all's naar uw' behagen my bequaam,
Maack *Meyſter* uwen ſlaaf, tot meerderingh uws glory,
Maack dat ik haal ten ſpijt van Zathan, die victory,
Jaa maackt ik eewighlijck met ootmoed en ontſagh
Uw Majeſteyt in all's eerbiedigh eeren magh.
Het geen ik in den naam des Vaders ſmeeck van wegen
Des Soons, des Heylgen Geeſt, die niemand laat verleegen,
Oock wien hy weſen moght, die met berouw en leed
Graagh willigh boeten wil de *Doolingh*, dien hy weet.

Het thiende Ghevley.

Dat God den *Verdoolden* Sondaars wil verleenen het geene nut, goed en Saligh is.

Tot uwer Ziels behoudenis
Zoo zoeckt dat nut en Zaligh is.

O God! van't Eewigh licht! die met de held're ſtralen
Uws Goddelijcken glans kompt op den menſch neer-dalen,
Verlichtende ſijn hert uit alle duyſternis:
Wy bidden u verleent dat nut en ſaligh is,
Verdrijft de donk'ren naght, nu wy door onſe ſonden
Verdoold, on-machtig zijn te ſien het licht uws wonden,
Die d' *Onverdoolden* wegh naa't Saligh Hemel-Hof
Aanwijſen klarelijck, met alderhande ſtof
Uws goddelijcke hulp, uit liefd' alleen geſprooten,
Voor die haar *Dooling*' hier met groot berouw verſtooten,
Belovende voorts aan niet meer te zullen doen,
't Geen eens verſmeeten is by d'ouwe vuyle ſchoen.
Dat my dien goeden God, en wie hy ſy, wil gunnen,
Die't goed-doen minnen oyt, en't quaad doen laten kunnē
Ter liefde van haar God, die all's tienvoudigh loont,
Voor't minſt, dat imant hier om ſijne liefde toont.

Het elfde Gheſmeeck.

Om verloſſingh onſer *Doolingen* op s^e werelds *Dool-om berch* te bekomen.

Gods ſterke Hand
Het all's vermand.

ALmaghtigh Heer en God, die d'hooge Hemel bogen,
Die't blouw gesterr'nde dack bestierd door uw vermoghen,
En d'helsche maghten dwingt, die't aardrijck, en de zee,
Haar woestheyd heft, en stild in een gewenste ree,
Wil onse ziel in storr'm van *Doolingen* bedwingen,
Dat geen Meerminnen haar betooveren met singen,
Na d'eewige *Charibd*; waar *Schill'* haar woning heeft
In Pijnenburgh geplaast, voor die in *dooling* leeft.
En't overschot zijns tijt aan't yl zoeckt te besteden
Van't geen de wereld geeft, vermenght vol bitterheden.
God stopp' ons' ooren toe, ja bind ons aan den mast
Uws Cruys, op dat geen helsch gedrogt ons' ziel verrast
Door't lieffelijck geluyd zijns vuyl *verdoolde* rijcken,
Die hy in't oogh soo schoon, als valschelijk doed blijcken,
Dat bidd' ik om uw naam, waar elk voor buygen moet,
Die door *Verdoolden* schijn sigh valschelijck voor doed.

Het twaalfde Gebed.

Dat Gods gerechtigheyd ons' *Doolingen* genaedigh rechten wil.

Ons' handel, en ons' wandel is om sonst,
Zoo wy vermissen Gods genaa en gonst.

AL gunner, goeden God! die daags vergunt uw gaven
T en overvloedelixst aan Heeren en aan Slaven,
Waar vind' ik waardig yets? uw waardigheên ten dank?
Mijn maght is, als mijn ziel, door sonden al te kranck,
Ja soo seer overkranck, dat sy sal moeten swichten;
Zoo uw behulpsaamheyd my niet kom te verlighten
Uit all' myn *doolingen*, daar mijn' onsinnigheyd
My in gesmeeten heeft, en daaghs noch in verleyd

Wan-

Wanneer d'err'f-sondigheyd door Adam ingeworteld,
Om yts aanlockelijkx seer lichtelijck uit-borteld.
O God! laat mijn gesmeeck u eens ter ooren gaan,
Gedenkt mijn *Dooling* niet, waar meed' ik heb misdaan,
Wie kan in't minst weer staan de kraght van u vermogen ?
Zoo uw' geduldigheyd ons' schuld niet wil gedoogen?
En wie? in't oordeel treên? met uw' Rechtvaardigheyd?
Zoo gy Rechtvaardelijck ons' quaad-doen overpleyd,
En schuldig toont in all's, dogh Heer, die noyt begeerden
Des zondaars dood, maar lieft dat hy sig weer bekeerdē;
Wy bidden u, versterckt ons' kranckheên met u kracht,
Op dat u goê begeert' en wil magh sijn volbraght.
Gun dat mijn ydelheên, en siels bekommernissen,
Waar door ik *Dool* en dwaal na de verdoemenissen,
My noyt soo binden meer, verstroyt dien boosen draak,
Op dat ik u behaagh, en mijne *Doolingh* staack.
Lof prijs en eere zy mijn Heer en God Almaghtigh.
Die mijn vertrouwen doed dat mijns sal sijn gedachtigh;
Gedachtigh eewighlijck ter eeren sijnes naam,
Waar ik om bid en smeeck met bey mijn handen t'saam.

Het derthiende Gevley.

Om *Onverdoolde* Reynigheyd des gemoed in voor en teegenspoet met Gods loffelijcke verheffingh te bekomen.

Die Godes lof verheffen,
Het Zalighste betreffen.

HA soete *Jesu*! kom wil mijn gemoed doorvloeyen,
En met een vollen douw uws soetigheên besproeyen
Het binnenst van mijn hert, op dat het buitenst my
Van voor en tegen-spoet noyt suur, noch bitter sy:
Gelijck het alles is, wanneer wy u vermissen:

En met sint Pieter haast ons' net heel prop vol vissen;
Indien uw' segen ons oyt netten doed ons' net,
Dat door der sonden mosch van binnen is besmet.
Dus *Jesus* bidden wy, uw soeten naam ter eeren,
Komt net ons' netten net, en wild ons't visschen leeren,
Op dat een sulken vanghst ons' net op-halen kan,
Die naamals eewigh spijst in't Hemels Kanaan;
Waar gy gelooft, ge-eert moet sijn van duysend Eng'len,
Die duysend kransẽ steets met duysend vreugde streng'lẽ,
Ophalende uw naam door alle kreytsen heen,
Oneyndelijck in all's gebenedijt alleen.

Het veerthiende Bee-gevley.

Om de *Verdoolde* bekooringen en aanvechtingen, met de hulpe Gods, van sigh te weeren, *&c.*

Steunt op Gods hulp en maght,
Ons' aller hulp en kraght.

MijnGod! keert zathans kragt, en bind diẽ ons wil bindẽ
Dat van sijn rijcken geen ons immermeer verslinden,
Als hy bekoorelijck wel eer op't hooghst des bergh
Den Al-besitter selfs, soo stoutelijck, als ergh,
In schijn beloven dorst, verlost ons van dien quaden
Verlosser ons verlost, dien valschen, on-versaden,
Dien snoosten sielen dief by Lucifer verdaaght
In't Pijnenburger rijk, daar m'hem volpijnn'lijk plaagt
Dat bidden wy o God! om all' uw pijnn'lijckheden,
Ten dienst uws even beeld geduldelijck geleden:
Du bist een vaste burr'gh, daar men op vast kan staan,
Zoo ons uw' hulp ontgaat, soo ist met ons gedaan,
Met ons, te swack om het geweld te weder houwen, (wẽ;
Het well'k den Helschen Leeu voerd in sijn gruwel klou-
Ten grouwelixst verwoest, waar d'almagt oyt sijn magt,
Of

Of sterrke hand t'huys houwt, die ons door hare kraght
Steets op ter aarden hier, als namaals wil behouwen;
Besondelijck, o God! in't uiterste benouwen;
Wanneer, dat helsch gedrogt moght op sijn'hoede sijn,
Om door aan-lock'lix yts (bekleed met heylgen schijn)
Ons' errme swacke siel, by't tipjen van het scheyden
Van u, mijn' leydsheer, af te locken, en te leyden.
Wy smeken u daar om *Verdoolders* al te saêm,
Verstroyt sijn boos bedrogh ter eeren uwen naam.

Het vijfthiende Gevley.

Dat geen *verdoolde* hovaardy de milde uytdeeling onses aelmoes besmet, en uit veege.

Wie met verstand den arrmen diend,
Die maackt sigh Gods verkoren vriend.

O God! die ons van aard gemaakt, tot asch sult brengen!
En met ons vleys ons weer bekleên, wil niet gehengẽ
Dat eenigh hovaardy ons goed-doen oyt verbrand,
Maar gun, door uw genaa, dat onse flinckerhand,
Des milde Rechterhands uit gevingh niet magh weten.
Dat bidd' ik om uw naam, die niet is af te meeten
Van goedheyd, van genaa, van mildheyd, noch van all's,
Gebenedijd moet zijn met duysend lofs-geschals,
Dien naem der namen naam, gebenedijd uw' wond'ren,
Die daaghs 't heel Al door heen met haar gheluyd steets dond'ren.
Waar oyt uw maght sigh toont in al wat aasem schept,
Of eenigh wesen heeft, daar eenigh mond van rept.

Het sesthiende Gebed.

Om sijn *Verdoolden* loogen-tongh te teugh'len en te snoeren.

Het

Het loogen tonghsch geluyd
Ons buyten d'Hemel sluyt.

BEschermer van't heel Al, van niemand af te meeten,
Die op ter aarde sijn, of d'Hemel ingeseten,
Gy sijt mijn hulp, mijn Heer, en aller Heeren Heer;
Beheerst en snoert mijn tongh, dat sy u nimmer meer
Door haar geluyd vergramt, maar datse sulke toonen
Ter eeren u magh slaan, als die daar boven woonen
In't on-afmeet'lijck rijck: steets pogende om zeerst,
Wie't hoogste lof uws naam mogt roemē meest, en eerst
Dat smeeck ik voor het laatst mijns spraekelose scheyding
Zoo t'uwer meerder eer, als t' uwer naams verbreydingh,
Dien on-ophoudelijck in't hooge Hemel hof,
Gebenedijd moet zijn met d'alderhooghste stof.

Het seventhiende Bee-gevley.

Om vergiffenis onser *Doolinghen* (de vreese Gods voor oogen hebbende) te bekomen.

Wie steets Gods vrees' voor oogen houwt,
Zijn rijck tot in de Wolken bouwt.

WIe zal't verflouwde hert, van *doolingh* overladen,
Met *Onverdoolde* hulp verquicken en versaden?
Ach! al verquickend' God! die met een vollen douw
Van alle soetigheên, den eersten man en vrouw,
Door uw' volmaacktheyd hebt soo Heerelijck geschapen,
Dat de volmaacktheyd selfs daar aan sigh most vergapen;
Haar siend' in't Paradijs soo mildelijck besproeyt;
Wil my, haar spruytelingh, een sulken vreugde vloeyd
Toe senden in mijn siel als die naar u toe loopen,

En heel alleen op u vertrouwen, en verhopen;
Wist uit mijn sonden groot, en kleyn, dat ik noyt stick'
Aan't vuyl, daar Zathan heeft om uit geset sijn strick.
Om ons te stricken in sijn scherp geklouwde klouwen
(Niet ander als een Leew, die briessend' om gaat schouwẽ
Wien hy verscheuren zal: Ey dat hy my niet krijght,
Die met sijn *Doolingen* daaghs duysenden bedrijght.
Dat bidd' ik, goeden God, om all' uw bitter lijden,
Daarj' ons heb willen door verlossen en verblijden,
Verblijden eewighlijck tot glory uwer naam,
Waar in ter eeren wy hier eyndigen te saêm.

Het achthiende Ghesmeeck.

Om voldoeningh van Gods goedheyd, met onderstand, voor swacke *Doolingh* te verkrijghen.

Soeckt God, uw Troost, uw schuts Heer aan,
Waar gy alleen door vast kunt gaan.

HA goedheyd sonder end! wie kan al't goed bezeffen?
Wie maar een gaaf uws gunst met danckbaarheyd betreffen?
Geen boorelingh in't minst, noch selfs te samen al
Het geen oyt was, nu is, of naarmaals wesen sal.
O God! mijn D*oolingh* ik beken, wil my versterr'ken
Met bystand uwer hulp; op dat ik uit magh werr'ken,
Wat mijn' on-mogendheyd my schuldigh blijven doed,
Vergeefs ik sonder u, vergeefs het alles vroed.
Lof, prijs, en eere sy ons *Heer* en *God* Almaghtigh,
Dien ik, vertrouw mijns wil te sullen sijn gedachtigh.
Will', die betrachten wild, jaa toonen sigh bereyd,
Gods will' in all's te doen naa haar vermogendheyd.

Het

Het negenthiende Gebedt·

Dat Go*ds* mildadige talent door geen *verdoolde* ondanckbaarheyd oyt zy begraven, noch geſchent.

Bid dat uw reekeningh met God den Heer
Uyt vald, tot meerderingh zijns lof en Eer.

ALmogenſte, die door de maght uws al vermogen,
Almachtigh ſijt t'*Heel-al* te natten, en te drogen:
Die't drift der wolken ſchuyft van't ruym des Hemels blouw,
Die my ſoo heght, ſoo vaſt een borge zijt, als trouw
In't overvloedelijck neerſtorten uwer gaven,
Dat geen' ondanckbaarheyd, bid ik, my doe begraven
Dien over milden gaaf uws waardige talent;
Door u genadelijck ons eewigh in geprent.
Geeft dat mijn rekeningh van all's wel uit magh komen,
Wanneer het u behaaght dat ſy werd op-genomen:
Gy zyt mijn toe verlaat, daar ik my op verlaat,
En op verlaaten zal, onwaardich, hoe het gaat,
Van uw' genaa yets meer hier naamaals te verwachten,
Demp my, zoo 'k heb, of krijgh, oyt andere gedachten,
Maar gun iks' eewigh houw, ter eeren uwe naam;
Dat ſmeek ik Heer, uit all' mijn hert en ſiel te ſaêm.

Het twintighſte Gevley.

Om vergiffenis der ſonden, en verloſſingh van Satans *verdoolde* ſtricken te verwerven.

Wild God om verlossingh smeeken;
Die niemand uyt laat in gebreeken.

HOe langh sal noch mijn siel, verdoold in duysternissen?
Het rechte pad van deughd en beterschap vermissen?
Ey God! die boven 't licht en boven 't oordeel staat;
Die alles stiert, en richt met recht gewoogen maat,
Beheerscher des gewelfs van d'alderhooghste zalen,
Laat op ons' *Doolingen* een oogh van gunste dalen;
Op dat ik een maal magh verwinnen d'on-genaa,
Dien ik rechtvaardelijk verdien soo nu, als naa.
Wy smeeken Heer u sulx, verlost ons uit de klouwen,
Waar d'helschen draack ons soekt mee in sijn rijk te krou-
Om eewiglijk met pijn uw' duur gekogten pand(wen.
Te pijnigen in't heest des Phlegetonschen brand.
Gun op tet aarden hier, ter wijlen wy noch leven,
Dat door geen vuyle drift wy ons tot quaad-doen geven.
Dies on-genadelijck uw' goed-heyd oord'len magh,
Wen all's den jonghsten dagh wil brengen aan den dag.
Dat bidden wy u God ootmoedelijck te gader;
In dijnen waarsten naam des alderhooghsten *Vader*,
Des *Soons*, des Heylgen *Geest*, die vander eewigheyd
Zijt drie, en een geweest, in een Drie-eenigheyd.

Het een-en-twintighste Gebed.

Dat *God* ons erme *Verdoolde* Sondaars door medogent-heyd wil genadigh sijn.

God *loont een danckbaer mensch*
Voor eewigh, en naar wensch.

VOldoenelixste God! wat heylge offerhanden
Sal ik? tot dankbaarheyd, uws gunst, ter eeren brandē!

Vol-doenelixst in all's, te veel aan ons voldaen,
Te veel voor ons geleên, waar mee kan ik bestaan?
Om te vergoeden selfs het minst aan my bewesen?
Aan my! die heel niet heb, dat waard magh sijn gepresen,
By soo veel waardigheên, als gy ons daaghs bewijst,
Waar heen de Son neerdaalt, en weder om op rijst.
Met overvloedigheyd uws giften en uws gaven,
Die't hert en't Lichaam t'saam doorspijsen en door laven.
Dogh siet mijn swackheyd aan, en het gewilligh hert,
Dat met oprechte wil u heel gegeven werd,
Laat door meedogendheyd ons on-verdient genieten,
'tGeen gy verdient hebt door uw'sweet, en bloed vergietē
Op datmen eewighlijk uw goedheyd roemen magh,
Waar dat uw' goedheyds deugd, gehoord word dag en
By honderd duysenden uws uit verkoren sielen, (nacht
Die met een danckbaar hert ootmoedigh voor u knielen;
Oproemende uw' naam door alle kreytschen heen,
Zoo eyndeloos in all's, als mildelijck alleen.

Het twee-en-twintighste Gevley.

Om Gods meedoogen, hulp en bystand voor onsen swacksondigen menschen kranckheyd, en *Doolingen* te bekomen.

Vergeefs, helaas! is alle hulp, en bystand,
Niet komende van Gods sterrke hand.

MYn Schutheer, die my schut, en elk een wil beschuttē,
Wie oyt beschuttingh soeckt, of hulp van u te nutten,
Mijn Rechter, die my recht, en yders recht beslecht,
Mijn Loons-heer, die my loont, u onloonwaarste knegt,
Mijn Trooster die my troost, myn Almaght, en vermogen,
Mijn Heyland, en mijn God, ey slaat op ons uw' oogen,

En ſiet ons' ſwackheyd aan, die ons ſoo achteloos
Het quaad omhelſen doed, als ſelfs heel machteloos,
(Door Evaes appelbeet) het goed doen oyt betrachten.
Verhoort Verloſſer ons, verhoort uw knecht ſijn klachten,
En helpt uw' err'me ſlaaf, die ſigh verſlagen vind,
Door ſijn Erf-zondigheyd t'ellendigh ſeer verblind,
Om het behagens pad uws rechten wil te vinden,
Zoo uw vermogend' Hand den band niet komt ontbinden,
Die my, gebonden en *Verdoold*, vermiſſen doed
Het ſpoor van weder om te vinden't hooghſte goed,
Door't quaad doen my ontrukt, dog uw' wil op ter aardē
Die moet geſchieden Heer, wy willen u vol waarden
Op roemen met een lof ſoo ver oyt Titan blonck,
Tot daar hy in den ſchoot van ſijnen Tethis ſonck.

Het drie-en-twintighſte Gebed.

Om hier ſoo *Onverdoold*, de wille Gods met vreughde te bewerrken; als namaals *Plageloos* een zaligh *ſterrf-end te krÿghen.*

Geen ſoetheyd is Zoo Zoet,
Als die ons God aan doed.

O God! van lijden en verblijden! wild ons gunnen
De kragt, waar door wy oyt uw' wil volbrengen kun-
nen,
Ik wenſch niet meer als't geen dat uw' behagen is,
Verleent my, God, een eynd, dat ſonder plagen is,
Op dat ik u aanſchouw, en eewigh moghte prijſen,
Die noyt volpreſen ſijt, wat eer datw' u bewijſen,
Met alderhand' bewijs van ootmoed en ontſagh,
Door't wijde werelds ruym te brengen aan den dagh.
Gun

Gun op ter aarden hier, terwijlen wy noch leven,
Datw' *Onverdoold*, uw wet, en wil, noyt wederstreven:
Dies ons genadelijck uw' goedheyd oord'len magh,
Wen all's den jonxsten dagh wil brengen aan den dagh.
Dat bidden wy, o God! demoedelijck te gader
In dijnen waarsten naam des alderhooghsten Vader,
Des Soons, des Heylgen Geest, die inder eewigheyd
Zijt drij, en een geweest, in een dry eenigheyd.

Het vier-en-twintighste Gesmeeck.

Om door Gods kraght en mogentheyd zijn God-delijcken wil in alles *Onverdoold* te volghen.

Wie dat behoed wil zyn voor schand en spot,
Die leun en steun geheel en gans op God.

VErmogendlijxste God! dien elck hebt voor getreden
Door duysend doornen heen van alle bitterheeden:
Verleent ons magh: en kraght om u te volgen naa
Waar uw' begeert, of wil, ons immers vroegh en spaa
Heen hebben wil, ik wensch geen ander toght als strijden,
Nogh geen wegh anders in te slaan, als die van lijden;
Op dat ik namaals daar met u verblijden magh,
Waar wis te vinden is dien *Onverdoolden* dagh
Van eyndeloose vreughd, bereyd voor alle zielen,
Die met een lijdsaam hert gebogen voor u knielen:
Ophalende uw' lof ter eeren uwe Naam,
Zoo als wy eewighlijck mee trachten al te saâm.

Het vijf-en-twintighste Gesmeeck.

Om *God*, de liefde selfs, in't binnenst van ons' hert vol liefde te bekomen.

Betracht Gods ſuyv're min,
Wild gy ten Hemel in.

MYn *God*! ik bid verhoor myn Bee-gevley, en ſmeken;
Laat om de liefde (dien g'ons draaght) uw' gramſchap
God! die uit liefde wild, dat elk een ſalig word, (ſteken
Maakt dat ik met den band uws liefde word om-gord,
Ey! dat mijn herte brand om u alleen te minnen!
Gewaardight u, mijn *God*, verhuyſt te ſijn daar binnen:
Aan u behoord mijn hert, mijn leven en mijn Al,
Doe *Heer* daar mee het beſt dat u behagen ſal.
Gy ſijt den Schepper van mijn zielſche binne-woningh,
Ik ſchepſel uwe knecht; O alderhooghſte *Koningh*!
En aller Kon'ngen God, het handwerck uwer hand!
Uw' arr'm *Verdoolden* Slaaf, niet meer als ſlijk en ſand,
Wil niet vergeten ons uw' goedheyd toe te neygen;
Ons! die uw' maakſels ſijn, behoorende u eygen,
Om eewighlijck uw' naam te roemen door het rijck,
Daar gy in liefde zit vol goeds on-eyndelijck,

Het ſeſ-en-twintighſte Bee-gevley.

Om hier zoo tijdelijck zijn opperheer oprecht en *On-verdoold*, als naamaals eewighlijck te mogen dienen:

Weeſt reyn en ſuyver van gemoed:
Zoeckt gy uw' God, *dat eewigh goed.*

O Herte-kenner! God! wil my zoo veel vergunnen,
Dat ik u ſuyver, en oprecht van hert ſal kunnen
Hier dienen tijdelijck, om naarmaals eewighlijck
Uw naam met vollen roem te roemen in uw rijck:
Daar Eyndeloſe vreughd-geſchal, van duyſent Eng'len,

Zigh

Zigh op het Heer'lixſt met het Haleluja meng'len,
In d'onuitſpreecklijckheyd van all' uw volligheyd,
Die inder eewigheyd den *doolder* is ontſeyd,
En blijven ſal ontſeyd, ſoo als uw' woorden tuyghen,
Daar elk voor ſidd'ren moet, voor knielen en voor buygē,
Voor buygen eewighlijck met ootmoed en ontſagh.
Waar ſlegts uw'minſte kragt daar vā komt voor dē dag.

Het ſeven-en-twintighſte Gebed.

Om door oprechte Eenvoudigheyd aan *Gods* Almaghtigh *Onverdoolde* min geheght te mogen zijn.

Belijd Gods naam, en Roep zijn hulp ſteets aan,
Wild gy den wegh ter Zaligheyt in-ſlaan.

IK ſal mijn Heer uw' lof, en naam vol op belijden,
Uw' hulp', en ſterr'ke hand aan-roepen t'allen tijden.
O God! in alles goed! eenvoudigh, en oprecht,
Geef my d'eenvoudigheyd, die aan uw' min my hecht:
Des ik met volle min u naamaals magh aanſchouwen,
Wanneer uw liefde ſigh ten vollen wil ontvouwen.
Zoo groot, ſo klaar, ſoo naakt, als' in der waarheyd is,
En eewigh blijven ſal, by haar geſtaltenis.

Het acht-en-twintighſte Gebed.

Zoo tot verloſſinghe der booſen, als om met een ſuyvere *Onverdoolden* geeſt Gods behagen in alles te beſchieten.

Vergeefs den boosen zijn vergif uitspouwt,
Wanneer den goeden God het met ons houwt.

WIe helpt my uit den noot? wie scheurt de helsche banden?
Daar ons de hellenaars *Verdoold* aan boord mee randen.
Ach God! van Israël! die d' Isralyten band
Wel eer aan flersen sloeg, daar Pharoos maghtige hand.
Haar in benepen hiel, wil d'helsche Pharoos klouwen
Door uw al-mogend' hand aan duysend duygen houwen,
Eer hy ons van u ruckt, en in den swavel-poel,
Zijn onversaden lust aan't werck uws handen koel.
Verlost ons van dien draack, te grouwelijck gebeten,
Om't Evenbeeld uws beeld van u te sien versmeeten.
Heer sift al't quaad uit ons, dies met een suyver hert
Wy uw' behagen doen, waar hy ons tegens sert;
Betrachtende alsoo ons tegens u te rocken,
Om voor sijn graage kost ons in sijn melck te brocken,
Ey Heer! sorgh-vuldelijck in all's, besorght ons' siel,
Dats' in der Eewigheyd door geenen helschen fiel
Van u *Verdoold* af gaat, dat smeeken wy te zamen
In des *Dryvuldigheyd* dry alderhooghste naamen,
Die boven't kreyts van alle Hemel transsen heen
On-eynd'lijck sijn in all's, en al in all's alleen.

Het achtentwintichste Gesmeeck.

Om *Onverdoold*, en zondeloos met een gerust gemoed God d'Heer te moghen dienen.

Gedenckt Gods oordeel, en zijn recht;
't Geen all's van't meest, tot minst beslecht.

MYn siel! wiens kraght? wiens maght sal ik thans best vertrouwen? Om

Om het geweld t'ontgaan van d'helſche gruwel klouwen.
O ſterr'ke donder Heer! die met een volle maght
Vermeerderd en verheft wie ſtadigh op u waght.
En wederom verplet, wie ongeruſtigh leven,
En ſigh al *Doolende*, tot alles quaad begeven,
Weer ſtrevend' uw' geboôn : verleen ons in't gemoed
Een ſulken held'ren lught, die ſtil, die ſoet, en vroed
Uw' Majeſteyd behaaght dat bulderende buyen
Mijns *Doolingen* my niet in't eewigh graft beluyen,
Daar bidd' en buygh ik om ter eeren uwe naam,
God Vader, en God Soon, God Heyl'gen geeſt te ſaâm.

Het negenentwintighſte Gebed,

Om Gods genaa voor onſe *Doolingen* in d'uur des doods te verwerven.

In nood, en doods gevaar op God vertrouwt,
Dien het Heel-al *des werelds onderhouwt.*

ACh! ach! mijn toeverlaat! die all' des werelds hoeken,
Met vollen ſegen daaghs geduurigh komt beſoeken;
Wil my, uw' *Doolelingh*, dogh gunnen dat hy noot
Van uw' genaa, noch van uw mildheyd ſy ontbloot;
Beſonder als de uur des doods mijn komt genaken,
Om door uw' wil een eynd mijns leevens loop te maken,
Daar bid en ſmeek ik om, op dat ik bouw bequaam
Mijn ſiel en Saligheyd ter eeren uwe naam.
Die eewigh boven't kreyts van alle Hemel tranſen
Ge-eert moet ſijn met gift, en gaaf van Engel kranſen,
Vol juygend' hand geklap by Trommels en Trompets
Op fluyten en Cymbaals vermengeld met Kornets.

Het dertighste Gebed.

Om verlightenis onser sonden in de *verdoolde* aarsche duysternis te bekomen.

Laat God uw blindheyds band ontbinden,
Gy licht verdwaalde aardsche blinden.

O God! die boven't licht van al uw' Hemel transen,
En door't onvatt'lijk rond met snaar-vreughd, en met dansen
Geroemt, geloofr moet sijn; licht af de duyst're schel;
Die d'oogen van ons' hert doed *Doolen* na de hel.
Verlichter ach! wilt ons verlichten, en ont-binden
Den band, dien ons verblind, om u te mogen vinden
In't Hemels held're licht, daar noyt geen duysternis
Eeuw in, eeuw uit, in't alderminst te vinden is.
Maar een door straalend-licht, dat flickerigh komt stralen
Van uw' klaarwesigheyd, op die uw' lof verhalen,
Verheerelikt ten hoogst met duysend vreugd geschals:
Waard g'almaght, sit ten thoon oneyndelijck in all's.

Het een-en-dertighste Gebed.

Om onverdoold God d'Heer by stille eensaamheyd tot onser siel en saligheyd te bekomen.

Betraght de Eensaamheyd om God,
Uw' alderhooghste en soetste lot.

Ach aldereenighst', die door negen heyl'ge Chooren,
Ontalb're Engelen, by all' uw uit verkooren,
Dien lof steets bronnen hoord in't nieuw Jerusalem,
Vol melodijs vervult, laat hooren my uw' stem,
Wen ik my eenigh vin, om u alleen te vinden,

Met

Met ſulk' een ſoetigheyd, als gy uw' wel beſinden
Voor vaſt belooft, en gunt: die Eenſaam'lijck alleen
In d'eenſaamheyd u heel betrachten, anders geen.
Alleen; en anders geen, moet *Gods* naam ſijn verheven,
Die ons hier leenen wil een ſoet Eenſamigh leven.
Met naamaals 't rijckſte rijck, waar hy gebenedijt
En boven al gelooft moet ſijn van tijt, tot tijt.

Het twee en-dertighſte Gebed.

Om Gods genadighe berr'mhertigheyd, met verloſſinge der ſonden, in onſe *Doolingen* te verkrijghen.

Belijd met ſang Gods werr'ken vroegh en ſpaa;
Wild gy hier naa genieten ſijn genaa.

O God! die eewighlijck gebenedijd moet weſen,
En on-weergaadelijck verheven en gepreſen:
Dien ik met recht mijn lam, en ſterr'ke leeuw alleen,
Mijn heyland noemen moet, alleen! en anders geen;
Als die't my alles gunt, 'k bid om uw' bitterheden,
Die g'aan den ſtandaart hebt des Cruys voor heen geleden
Ontfermt u mijns, en ſcheld de bloedſchuld van mijn ſchuld (duld.
Mijn ſondigh *Dool-menſch* quijt, heb medoog, hebt ge-
Maack onſe rijm tongh los, op dat ik ſteets magh roemen,
Al juychende uw' lof; ik wil God eewigh noemen
Mijn wel-vaar, en mijn trooſt, ſijn goedheyd boven al
Baſuynen door het ruym van't wijde werelds dal,
Vergunt ons God den maght van zulx oyt te vermoghen,
Die daar on-eynd'lijck ſijt in goedheyd en meedogen,
In lijdſaamheyd voor al, dat ſmeeken wy te ſaâm;
Algunner goede *God* ter eeren uwe Naam.

Het

Het drie-en-dertighste Gebed.

Om onse nood, en *Verdoolde* gewoonte van sondighen, door Gods hulpe, te verwinnen.

Wie dat sijn toe-vlught neemt tot God in noot.
Bevrijd sigh selfs voor duyvel, hel en dood.

NOot-helper! die mijn nood bekend is, en mijn lijdē,
In't geen ik daagh'lix ly, en niet vermagh te mijden,
Van wegen mijn natuur, soo seer tot quaad, als traagh
Tot't goed; verleen uw' hulp, op dat ik alle daagh,
Mijn kranckheên eenighsins vermagh te boven komen,
Gy weet mijn God, hoe my die hebben in genomen.
En door een quaê gewoont, als in sement geset,
Jaa hoe mijn swacke siel noch daagh'lix word besmet,
Met beterschap en boet mijn dolingh te versuymen,
Dien ik met rouw, en leed behoorden af te schuymen;
Dus *Heer!* verlost my van de swackheên mijns natuur,
Die door uw' dierbaar bloed my heb gekocht soo duur,
Als door uw' bitt're dood d'onsaalge dood verdreven,
Om naarmaals eewighlijck ons saligh te doen leeven,
Dat gunn' uw' goedheyd ons, en alle menschen mee,
Die hier tot beterschaps sijn om uw wille ree.

Het vier-en-dertighste Gebed.

Om *Onverdoolde* beeterschap, en ware kennis onses Heer, en God te bekomen.

Wel Saligh, die God d'Heer 't gemoed ontlost,
Dat door sijn vuyle sonden is bemorst.

WIe ſal mijn ſiel? *Verdoold* in vuyle duyſterniſſen,
Aan wijſen't klare pad van held're beterniſſen?
Ach al verlichtend licht! die in dat eewigh licht
Uws rijck geſchapen ſit, wy bidden ſchept en ſtight
In ons uw minſte ſtraal van kennis, om te kennen
Ons' lichteloose ziel naa't held're licht toe mennen,
Waar g' in geflicker brald van't al-doorſtralend' licht,
On-eyndelijck in all's, bekranſt met het geſight
Van honderd duyſenden blinckende Zeraphijnen,
Die met een volle choor, ontalb're Chyrubijnen,
Betrachten dat in all's uw' wille daar geſchiet,
Zoo als ik nu, en naa hier wenſch, en anders niet.

Het vijf-en-dertighſte Gebed.

Om een ſiel-zaelighe zuyveringh, en verloſſingh van d'helſche *Verdoolde* duyſternis te verwerven.

Laat God uw' toe-vlught zijn,
In alle nood en pijn.

WIe ſal mijn vuyle ſiel ontvuylen all' haar ſmetten?
Waar ſy beſmet mee blijft, *Verdoold* in Zatans netten;
O Segenaar! van all's, mijn over goeden God!
Gun ſoo veel zegen ons, dat geen onſegend rot
Van hellenaars, die't rijck des duyſternis beſitten,
Oyt ſmetten mijne ſiel, by my noit of te witten:
Dat bidden wy voor al, op dat ik klaar en wit,
Magh komen *Onverdoold*, waar g'in uw' volheyd ſit,
Becingeld, en bekranſt met honderd duyſend Eng'len
Die duyſend kranſen ſteets, uw' naam ter eeren ſtreng'len

Ver

Vermenght met ſnaar geſpel van alderhande vreught.
Die het Hemelſche *heel Al* eew' in eeuw uit verheught.

Het ſes-en-dertighſte Gebed.

Dat Gods berrmhertigheyd onſe *Verdoolde* ſwackheyd van vergeldinghe door ſijn genaa te goede komt.

Weeſt danckbaar voor het goed,
Het geen uw God aan doed.

HOe ſal ik, eyndigh menſch, on-eyndelijck bevroeden?
Of 't minſte goed, mijn God, ten dank uws gunſt ver-
goeden?
En vatten dien genaa aan ons nogh daaghs betoont.
Schoon 't hert onderbaarlijk uw' gaven ſteets nog hoont
Niet latende zigh daags met 't *doolen* te vergiſſen,
Door 't al dood-ſchuldigh vuyl niet uit te willen wiſſen,
Voor die 't al hebt gewiſt, watter te wiſſen ſtond;
Doen ſuchtende van uw' gebenedijden mond.
Dit volgende uyt quam, 't is al *volbroght* O *Vader*!
Tot d'alderlaaſte drop mijns dierbaar bloeyend' ader,
Ten b'houdenis des menſch uit enkel liefd' alleen,
Niet min op u bevel, als lijdſaam'lijk geleen;
Ach lijdſaamlixſte God, in goedheyd overdadigh,
Dat uw berr'mhertigheyd uit meedoogh ons benadigh,
Ik ken mijn grove ſchuld, mijn ſwachheyd al te groot,
Om myn te redderen uit d'overſterr'ke dood;
Waar zathan ons mee dreygt. Mijn God! uw' bloet-ver-
gietingh
Zy my tot ſchut en ſcherr'm mijns ſaal'ge ſiels genietingh,
Dat bid ik om den naam des Vaders, en des Soons,
Des Heylgen Geeſt, en om ſoo veel gebeden hoons.

SLOT

S L O T,

En

E N D-G E B E D

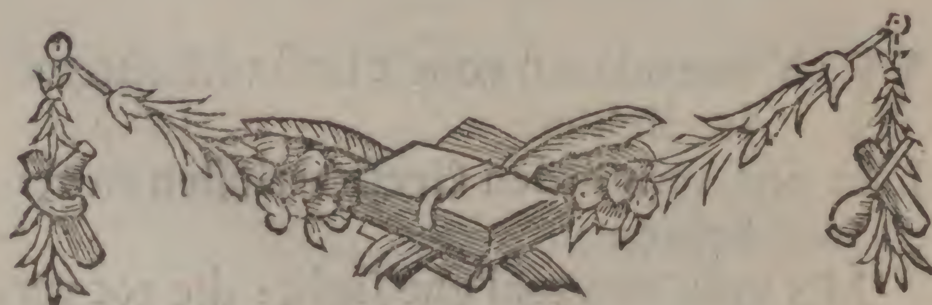
T O T G O D T.

Om den vermoeden af-gesloofden geest, ter siel en saligheyd, wat te verlusten met de Jaght: dicht by, en om de Doolomberghsche *plaatsen niet onvermaackelijck.*

WY smeecken u voor 't laast verlichter aller lichten:
Laet ons vermoeden Geest verlusten en verlichten
Met zulk' een zaal'ghe Jaght; die tot vernieuwde kraght
Magh strecken van de siel, en afgesloofde maght:
Als ik verhoop, en wensch, om naarmaals te genieten
Dien oversoeten douw uw's Hemels zuykerrieten,

Waar

Waar mee gy ſprenght, en ſproeyt, dien het behagens pad
Uws wil en wet bejaaght, en niet *verdoold* uit ſpat,
Om s'werelds ydelheên, *Dool-yv'righ* naa te jaagen,
Met vinnigh naa berouw verſelt van helſche plaagen.
Daar my voor ſterr'ken wil (met all' mijn Jaght-genoots)
D' Eenighe ſterrke hand des Een'gen Sone Gods.

d' AMERSFOORTSCHE

HYPPOLITUS ter JAGHT,

Ontrent Dool-om-bergh *ronſom met alle ſijn Jaghtelinghen.*

DUs op dan *Jaghts-genoots*! omringht
Dit boſch, eer ons het wild ontſpringht.
Houwt by den *ſnoeckſen* heuvel waght
Met brack en wind : neemt wel in acht
Den *Wijnbergh*, en haar groene ſtreeck,
Bevochtigh met de klare-beeck,
Die helder door de laaghte ſtroomt;
Daar *Lockhorſt* weelige geboomt
Den *Heyl'genberſche* water val
Hoort bruyſchen over duyn en dal.
Jaaght gy naa't *Nimmerdorſche* wouwt
Door't *water-daalſche* beuken houwt.
En ſoo naa't *Dool-omberghſch'* gewas,
Om den *krouwaeten burgher plas.*
Van daar naa *Keyſers Camp* toe aan,
Vlack door den *Zandel daenſche* laan,
En ſoo door d'ouwde *Biſſchops* ſteegh,
Daar m'eer naar *Gelderland* toe teegh,
Of peurt naa't *ſwarte berghjen* heen,
Daar ons Diana laaſt veſcheen,
Wanneer de Woll'ſop *Ruyten-beeck*
Het *Schaap* ſijn wol, en huyd af ſtreeck;
Dogh ghy, begeeft u opwers aan,
En wild ter rechter hand inſlaan,
Daar den *Toe-back* ter ſlincker hand
Schijnt op te doen het Mooreland.

Jaaght gy naar *Metjens-bleeck* toe aan,
Door d'over langhe *Gaſt-huys* laan:
En ſoo naa de *Ram-broeckse* beeck,
Waar in Narciſſus hem verkeek,
Gy gy! daar d' Amerſfoortſche ſtad
Met ſparre toorens leyd bevad,
Langhs all' de ſchuuren van toeback,
Waar dat *Meeliager* eertijts ſtack
Een ſwijn, in woeſtheyd ſoo verwoeſt,
Dat bouwman noch betruurt zijn oeſt.
Dat *Schut-man* ſigh recht uit begeeft,
En met ſijn ſteeck'net heene ſtreeft
Naar groed-ſaam *Hamersveldſche* land:
Meeſt in *Dianaas* hert gepland.
Een ander Jaaght recht berghwers op
Nae't *Leuſder* dorp, tot aan den top
Des bergh, daar't *a Recht* te Recht vertoont,
Hoe't quaad ſijn eygen meeſter loont.
En gy! ſtrijck' in het hangen van
Den bergh naa d'held're *b* bron toe an.
Dogh naadert niet te naa, op dat
Diaan u niet met water ſpat,
En ſoo Acteon van u maackt.
Een yder traght dat hy wat raackt.
Dat niemand, traagh of bot ter Jaght,
Het wild laat ſlippen onbedaght
Dat *Bot-vaar*, en *de Botter-heer*
Dees heggen ſtubben heen en weer;
t' Sa *Boſman* komt met Ki*ekebos*
En laat vry *klinck* en *klap-haas* los,
Snoert *Byte-vos* aan uwen Ros,
Bequamer tot de looſe vos.
Dat *grijp-wild*, fel en boos ten ſtrijd,

Den

a *'t Gerecht van Amerſfoort.*
b *Niet ver van't gerecht op't hoogh des bergh gelegen.*

Den halsband met ſijn halſe ſlijt.
Den leere ley-ſnoer treck', en reck.
Houw den beſchutter vaſt aan band,
Laat *kef*, en *roer-haas* van de hand,
Op't Wild gebeeten, ſtout en ergh,
Den tijt genaackt, die d'hollen bergh,
En't boſch doen gall'men ſal ſeer ras.
Door't tegen baſſende gebas.
  Wel aan! dat d'uyt-gelaten toght
Met open neus-gat verſch, de loght
Inſnuyve, en, met geſlooten beck
Doorſoeckt der hollen naar vertreck;
Terwijl Aurora blaackt, en blooſt,
En verſche lught ons Jaght vertrooſt.
Een yder ſpoey ſigh metter haaſt,
En maackt met t'ſchreeuwen 't wild verbaaſt;
Verſien met knodſen op ſijn hals.
Een ander draagh' met hem het vals
Geſpan der ſtricken op de Jaght,
En't looſe net, met roode ſchacht
Vermaald, beſluyt het rappe wild,
Wiens hert alreeds van d'hoorens trilt.
  Houwt gy uw roer ter ſcheut bereyd,
Zie toe de ſteen u niet ontſeyd,
Waar door het wild u moght ontgaen.
En gy Heer *ſteeck-roos* ſult beſtaan
't Verhoole wild te ſtubben met
Geſchreeuw in't uyt geſpannen net.
  Ha ſiet! hoe *velſ-aard* het gewey
Van't wild alreeds ontweyd, hoe d'hey
Zigh verf door't roode ſweet ſijns mes.
  O boſch goddin, en Jaght-vooghdes,
Wiens wouwden, en ſpelonken vry
Van praal-ſught ſijn, en Heerſchappy,
Weeſt met uw hulp aan onſe kant,
Die met uw' wiſſe ſterrke hand

Al't wild treft, dat hier vlughtigh ſpringht
Dat d' *Heylgenberſche* ſtromen drinckt.
En aan haar dert'le oevers aaſt,
Uw' Rechterhand (ſteets onverbaaſt)
Het *Schutter-hooffche* wild vol moeds
Vervolght en treft het onverhoeds.
Gy ſchiet *bavoordſe* haeſen ſchuuw;
Leuſbroeckse hinnen geven uw
Haar borſt ten beſten aan de ſpeer;
Daar gy mee veld de wolven neer.
't Sy d'Adel van dit land, gewend
Ter Jaght, haar volght, en driftigh ment
Naa't ruyghe *Wouwdenberſche* wouwd;
Daar ſigh van ouwts veel wild onthouwd,
Naaſt d' oy-vaarshorſche weghen, by
't *Treekaanſche* boſch, 't is nergens vry:
Maar voor uw boogh en pijl in noot,
Waar gy op mickt, en oyt naa ſchoot.
Soo ſchrickt het woeſt gediert, en loopt,
Waar gy uw' arr'm ter ſcheut op-ſtroopt:
't Vreeſt alles, o Diaan! uw boogh!
Goddin! verhoort ons van om hoogh;
Soo oyt uw maght, en't jaagen is
Gevierd in boſch, en wildernis,
Vergun dat door der honden loop,
Mijn wenſch vol braght zy, en mijn hoop;
Dat haar het bloed ter neus afdruyppt;
Geen wild het yvers hier onſluypt,
Dat elck met vanghſt dogh weder keert
Goddin! begunſtigh die u eerdt!
Maar hoor! de bracken ſlaan al door!
Ik volgh' haar op het verſche ſpoor:
Den graaghen wind hond; door't gereck,
Die wil dat ik met hem vertreck.

SIEL-

ZIEL-BANQUET
Van't Hemelsche Kanaan,
Voor den VERDOOLDERS
Op-ghedischt door E. M.

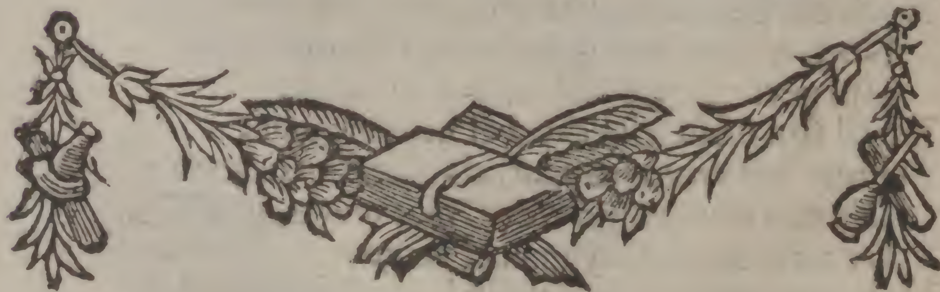
MARTIAL. Lib. 9.

Vitam quæ faciunt beatiorem,
Jucundissime Martialis, hæc sunt.

WEl zaligh, die sigh in den Echt begeven,
En haar des somers stil op't land begeven,
Vernoeght, en wel te vreên; die d haat en nijd
Veracht, de hoofsche hoovaardy ontmijd:
Zijn loopende uren hups, en stadigh zedigh,
Een-parigh altoos besigh, nimmer ledigh,
Met deughdsche oeff'ningh slijt, en slijten magh,
Tot aan het eynd' sijns levens laatste dagh.
Die met geen yd'le klap haar siel besmetten,
Meer op haar selfs, als op een ander letten,
Die door gebreck, noch door geen overvloed,
Sijn God verlieft, dat eenigh opper-goed:
Noch om geen baat-sucht oyt het Recht verbuygen,
Noch om geen mensche wil oyt valsch getuygen,
Noch wetens met geen boosen tsamen spant,
Sijn geyle minne-lust voor al vermant,
En all sijn driften soeckt wel in te toomen,
Eer met den vroomen gaat, als met d'onvromen:
Die met een zedigh kleed, niet weyts, gekleet,
De yd'le hoovaardy geheel vergeet.
Noyt niet verschrickt, verset is, noch verwondert,
Hoe seer het waeyt, en woeyt, of immers dondert;
Maar met een voll' hoop, standvastigh van gemoed,
Op sijnen God vertrouwt, dat eeuwigh Goed,

Die noyt geen ander op ſou willen paſſen,
Als maar alleenelijck die't al doet waſſen,
  Die wel met ſijn beroep, en ſtaat vernoeght,
  Wijſ-zinnigh, naar ſijn luck, en lot ſich voeght.
Die niet verdwaaſt op s' werelds goed, de Eeden,
Als roock en wind, oyt in de lucht beſteden:
  Noch met geen woecker-tanden eet
  Der Armen vleyſch, en bloedigh ſweet.
Die voor geen aardſch geſagh, noch macht wil knielen,
Noch geene Gods-vergete booſe fielen,
  (Al zijns' uytſteeckend hoogh in praal, en pracht)
  Oyt vleyd, of eert, of eerens waardigh acht,
Die nimmer ſich tot geen onbondigh leven,
Noch tot geen uyterlijcken ſchijn begeven;
  Maar die aan lout're vroome deughd gehecht,
  D'onvroomigheyd ſtandvaſtelijck bevecht,
En met geen ſmet, noch wroegende geweten,
Noch met geen gierigheyd, noch wraack beſeten,
  Noyt geenderhande weeld, of welluſt voed,
  Noch immer tracht naa s'werelds overvloed,
Noch ſijne luſten ſoeckt; maar die ſijn zeden,
En ſijne ſaacken ſtelt naar alle reden,
  En geen dingh anders tracht, noch wil, noch wenſcht,
  Als't is, wel ſaligh is, ſegh ik, die menſch.

E. M.

Tot

Tot den uytgelesen Leeser.

NU hebje Heer leeser, loof ick, licht mijn boeck, of Boekxken door en uyt geleesen (dogh wel, of qualijck, dat laat ik daar) maer noch niet all' de *Doolingen* van all' de ydele *Verdoolders* teenemaal gehoord, dien ik u, neffens anderen, vermeenden te doen hooren en al gehoord souwt hebben, ten waar dat een der Sang-Goddinnen, Calliope, op den *Dool-inberschen Parnas* gheseeten, by Apol, my selfs niet gewenckt, en over luyd-gall'ms toegeroepen had: *schey uit! schey uit! ghy Meyster sult geen Meester daar van worden, den Troep van de verdoolders, die der volght, is veels te groot, jaa soo verdoold, en soo verwerd, dat g' in't gedrangh van haar, als in een Doolhof selfs, verdoolen, en verwerren, zouwt, al stondense maar hand aan hand (en dat oock eens soo wijd, als de beslooten, en bepoote hegghen en haaghen uws Doolombergh) van een.* Het wellick hoorende, dee my niet min verwonderen, als verheugen, om de verlossinghe, dien ik door deese haar toe-roepende vermaaninghe van mijn *Dool-omberschie* beschrijvinghe bequam, voorwaar den Mooriaan te wassen, en water te dorsschen, doght my, is moeyelijck, en dies liet ick het daar by steeken; so als ick thans oock doe by deesen; Heer leeser houwt dierhall'ven my ten besten, dat ick u noch geen meerder *Doolinghen* van aardsche *Doolders* heb *Ondoold*, en ook als ik het seggen magh, daar zijnder by voor raad voor elck, als oock voor u, genoegh, voor u! die licht daar

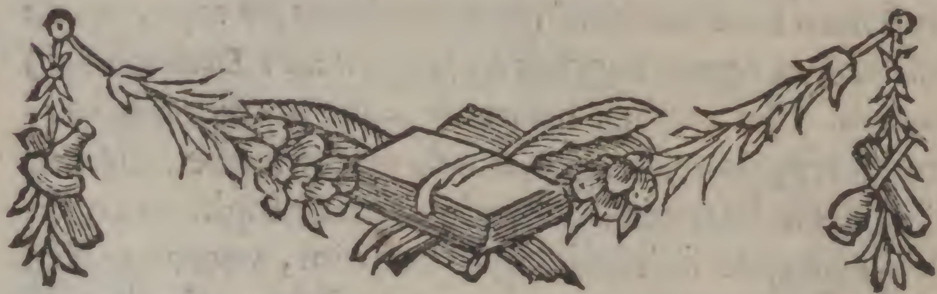
om

om haar niet en zouwt verlaten, schoon ikder meer en al tot uwer saligheyd beschreeven had, gy zyt, helaas! van eender Phirraas en Deucaleons Over-hoof-geworpe steen menschen, haar' herdigheyd, als spruytelingh van haar, is al van ouwts in u geworteld, en verherdt: gy zyt, segh ik! gy zyt, een mensch als alle menschen, en ik als gy, die in ons' aller eersten Vaders appel snoepten hier om al langh genoegh gheschreven en ghevreeven; daar helpt geen salven aan, best dat wy't hier by laeten staan. En den *a* Almogenden in onser aller daegen tijt ootmoedigh bidden en smeecken om een goed sters.

E N D.

't End goed al goed.

a *Hinc omne principium, huc refer exitum.* Horat.

Lijst

Lijſt des Werelds

Dool-om-berghſche Doolders,

Vervolgens het A. B. C.

REGISTER.

Klop-

Prach-

REGISTER.

Vesk

REGISTER

FINIS.

NOTA BENE.

VAn die hier onderſtaen, en niet genoemt noch ſijn,
Zal ik de naaſte reys haar eewigh' helſche pijn,
Haar grove Doolingen wijdloopiger beſchrijven,
En in een boeck geheel u levendigh af-grijven:
Heb ondertuſſen, bidd' ik u, maar wat geduld;
Mijn woord, mijn zegel is, daar ik my aan verſchuld,
En ſoo langh ſchuldigh ken, tot dat ik heb voltrooken
Al't geen hier op het wit van my is uit-geſprooken.

A

ACcijſers.
Acſi-kopers.
Almenackers.
Asbeeren.
Appelteeven.
Architecten.

Ban-

REGISTER

O-

REGISTER

Over-loopers.
Oculiſten.
Oſſeweyers.
Orgeliſten.

P

Pan-leckers.
Pampier-koopers.
Portiers.
Pochers.
Pijpeſtelders.
Philoſophen.
Preſidenten.
Poetsmaakers
Piceurs.
Pruyckmaekers.
Puniers.

Q

Quaakers. *Queeckers.*

R

Raadsheeren.
Ruyle-buyds.
Rent-meeſters.
Reken-meeſters.

S

Schaats-Rieders.
Scharlethans,
Schrobbers
Scheep-maakers.
Schoen-lappers.
Schoorſteen veegers.
School-meeſters.
Schel-treckers.
Schobbejacken.
Slachters. *Swetſers.*
Straat-ſchenders.
Smeer-ſmelters.
Straat-maakers.
Steen-backers.
Stoffers.
Stal-Meyſters,
Schuyt-voerders.
Schut-gieters.
Stiefters.
Schildknaapen.

T

Tandtreekers. *Tenters.*
Tichghelaars.
Totters.
Turfvulſters.
Turf-dragers.
Tught meeſters.
Tuyl-mans.

V

Valkeniers.
Vice-deeckens.
Vulſters. *Vulleſluy.*
Vinke-vangers,
Vicariſſen.
Varken-drievers.
Verſchaffers. *Vogelaars.*

W

Wagenaars.
Wees-Meeſters.
Wijn verlaaters.
Wijngaard ſnijders.

Z

Zemel-knoopers.
Zeyl-maakers.
Zeep zijders.
Zouwt-maakers.

En voorders andere Doolders meer ſonder

End.

Des Druckers druck fouwten naa te sien als volght: edogh de hajer-windekens eenigher letteren misgreep (geen zin onstellende) laat ik aan de simelige Tenters, semelaars, Hajer-kloovers, mugge sifters, en diergelijcke menschen wien, den tijk meer waard is als den Dons, &c.

Fol. 1. regul. 30. voor *lappe* leest klappe &c.
Fol. 4. regul. 14. voor *pooghden* leest booghden.
Fol. 4. regul. 15. voor *pooght* leest booghd
Fol. 24. Regul. 21. voor ten *ondergangh*. leest, dat ik beklaagh.
Fol. 38, regul. 21. voor *en toonter my*, siet toonter my,
nota. Dit volgende moet staan fol. 39. achter regul 11. *En traenen zonder leet*.
Dien ik vry meer beklaagh, als die sigh daaghs versmoken
Met s'weerelds yd'le roock te voeyen, en te stooken:
Gelijck *Toebackers* doen; die met haar yd'le smook
Verbeelden s'werelds yl, verdwijnende als roock.
Ik swijge van de Kockx, &c.
fol. 39. regul. 28. voor *verkysen* leest versysen.
fol. 5. regul. 28. voor *minlix* leest minnelixst.

Vitia Typograhica Emenda.

Fol. h. *regul* 16. *pro* prætio. lege, *pretium corpore Majus habet*. &c.
Fol. l. regul. 2. *pro* sede. *lege sedes Martis*. &c.

